

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 384/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Heydukova 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jakub Mandelík, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 101/2012 z 8. novembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 29/2016 z 15. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 14. februára 2017 vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 101/2012 z 8. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 29/2016 z 15. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 172/2006 zo 16. apríla 2012 bola sťažovateľka uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005) na tom skutkovom základe, že po tom, čo 27. marca 2005 o 7.00 h sťažovateľka nastúpila ako staršia sekundárna lekárka do ústavnej pohotovostnej služby v NsP [REDAKOVANÉ], na gynekologicko-pôrodníckom oddelení, v dostatočne miere nesledovala zdravotný stav už hospitalizovanej rodičky [REDAKOVANÉ], zároveň náležite nevyhodnotila kardiokografické záznamy, v dobe od 21.30 h až do 05.10 h dňa 28. marca 2005 nezabezpečila realizovanie ďalšieho kardiokografického záznamu, sledovanie oziev plodu, prípadne iných potrebných úkonov a neverifikovala, či u nej nenastupuje pôrodná činnosť, hoci išlo o prvoroďičku po termíne pôrodu, ktorej už mala odtiecť plodová voda, a preto nezistila včas ohrozenie plodu nedostatkom kyslíka – hypoxiou a nevykonala včas cisársky rez, zistila to až dňa 28. marca 2005 o 05.10 h, keď už bol v kritickom stave a aj v dôsledku toho došlo v priebehu pôrodu o 06.15 hod. k vnútromaternicovému uduseniu novorodenca ženského pohlavia. Okresný súd sťažovateľke za to podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona uložil peňažný trest vo výške 300 eur a podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden mesiac.

2.1 Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

2.2 Následne na dovolanie sťažovateľky najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie bez jeho meritórneho preskúmania odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť, aj keď podľa môjho názoru došlo ním k porušeniu zákona, pretože odvolací súd mi nedal odpoveď na moje odvolacie dôvody a tým neodstránil vytýkané pochybenia okresného súdu v rámci trestného konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu je tak nedostatočne odôvodnené, nespĺňa zákonné, ani ústavné limity odôvodnenia súdneho rozhodnutia (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), čo znamená porušenie práva na spravodlivý súdny proces (fair hearing), pretože ak všeobecný súd svoje rozhodnutie nezodôvodní vôbec alebo tak urobí celkom nedostatočne, prípadne ak ho založí na dôvodoch, ktoré v okolnostiach konkrétnej veci nemajú zjavne žiadnu alebo adekvátnu relevanciu (uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 110/09), ide o svojvôľu a arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu s následkom porušenia práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. ... ani dovolací súd neodstránil vážne pochybenia v rámci trestného konania vedeného na okresnom a krajskom súde, ktoré som podrobne rozpísala vo svojom odvolaní, ako aj dovolaní, ktoré neboli zväžené, a preto sa domnievam, že týmito sú súdne rozhodnutia, najmä rozhodnutie okresného súdu poznačené extrémnym nesúladam medzi skutkovými zisteniami a ich právnym vyhodnotením, čo ma vedie k záveru, že som svojím konaním nenaplnila znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, že rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, resp. jeho zistenia s dôvodnými pochybnosťami. Sťažovateľ[ka] poukazuje najmä na všetky skutočnosti uvádzané vo svojom odvolaní voči rozsudku okresného súdu, ako aj dôvody uvádzané vo svojom dovolaní, ku ktorým odvolací súd z neznámych dôvodov neprihliadol a dovolací súd sa nimi nezapodieval, pretože dovolanie odmietol bez meritórneho preskúmania veci.“.

3.1 Sťažovateľka svoju argumentáciu doplnila a v doplnení sťažnosti uviedla, že „považujeme rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici (súd odvolací), a to uznesenie z 8. novembra 2012, sp. zn. 2To 101/2012 za nezákonné, nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné) a rozporné, dovoľujeme si sťažnosť doplniť o zvýraznenie rozhodujúcich skutočností vyplývajúcich z rozhodnutia krajského súdu, z ktorých tento záver vyvodzujeme.“

Pokiaľ odvolací súd poukázal na vyplývajúci záver zo znaleckého posudku znaleckej organizácie Forensic.SK Inštitút foréznych medicínskych expertíz, s.r.o. a výpovede znalcov, že MUDr. [REDAKOVANÉ] nepostupoval dôsledne pri vstupnej prehliadke a tým pochybil pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti poškodenej a pri určení ďalšieho správneho liečebného postupu, tento záver je v zjavnom rozpore so záverom krajského súdu o potvrdení správnosti rozhodnutia okresného súdu o oslobodení MUDr. [REDAKOVANÉ] spod obžaloby, pretože práve pochybenie MUDr. [REDAKOVANÉ] bolo fatálnou príčinou ďalšieho priebehu udalosti aj po jeho odovzdaní služby MUDr. [REDAKOVANÉ]. Akcentujeme v tomto prípade predovšetkým tú skutočnosť, že pri odovzdávaní služby boli dvaja lekári, ktorí lege artis mohli urobiť zákrok u poškodenej a zabrániť tak následku, ktorý je výlučne kladený za vinu MUDr. [REDAKOVANÉ]. Je však potrebné zdôrazniť, že ani urgentné ukončenie gravidity u poškodenej cisárskym zákrokom negarantovalo zabráneniu vzniknutého následku, resp. jeho predídeniu vzhľadom na závery posudku MUDr. [REDAKOVANÉ], ktorý uviedol, že plod vykazoval tak vážne morfológické poškodenie, že aj keby sa dieťa narodilo živé, malo by dubióznu až infaustnú prognózu (neschopnosť riadneho života). Tento posudok vôbec nebol súdmi braný do úvahy! Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatuje, že k vzniku následku prispela aj Nemocnica s poliklinikou, [REDAKOVANÉ], ako aj službukonajúce zdravotné sestry, pričom však uzavrel, že jedinou zodpovednou za následok bola službukonajúca lekárka MUDr. [REDAKOVANÉ], ktorá údajne ako riadiaca lekárka pracoviska mala kontrolovať prácu zdravotných sestier, najmä ak poškodená bola pacientkou, u ktorej bolo zistené viacero rizikových faktorov. Nie je zrejmé z čoho tento záver odvolací súd vyvodil, keď z vyhlášky č. 364/2005 Z. z., ktorá odvolaciemu súdu bola predložená a on ju vôbec nebral do úvahy, nevysvetlil ani prečo, vyplýva iný záver. Napokon na tento odvolací argument odvolací súd ani vôbec nereagoval. Tiež pokiaľ odvolací súd konštatoval, že časový úsek od 21,30 h 27.3. do 5,10 h 28.3.2005 bol najdôležitejším pre prípadnú záchranu plodu včasnou sekciou, nie je zrejmé, z čoho tento časový úsek a svoj záver vyvodil. Ani konštatovanie prítomnosti rizikových faktorov u poškodenej a patológie plodu je bez adekvátnej dôkaznej relevancie, najmä poukazujeme na tehotenskú knižku poškodenej, resp. iné jej zdravotné záznamy vedené počas tehotenstva, o ktoré by krajský súd opieral svoje zistenie. Krajský súd sa tak dôsledne nevyporiadal s obhajobou MUDr. [REDAKOVANÉ], jej odvolacími dôvodmi a s otázkou formy jej nedbanlivostného zavinenia predmetného skutku. Rozsudok krajského a okresného

súdu a konanie pred nimi tak nepredstavujú jeden jednotný celok a organickú (kompletizujúcu) jednotu, naopak. Rezultát okresného a krajského súdu, že MUDr. [REDAKOVANÉ] o trestný čin ublíženia na zdraví v zmysle § 224 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1.1.2006 spáchala vyznieva tak rozporne a nedostatočne odôvodnene, keď súdy zjavne vychádzali len zo vzniknutého nenapraviteľného následku skutku a konanie MUDr. [REDAKOVANÉ] bolo v jej neprospech posúdené ako trestný čin, ktorého znaky neboli naplnené v celom rozsahu, a to hlavne vzhľadom na zistený podiel zodpovednosti iných osôb.“

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu a spravodlivý proces zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2012 sp. zn. 2To 101/2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. novembra 2016 sp. zn. 4Tdo 29/2016, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2012 sp. zn. 2To 101/2012 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. novembra 2016 sp. zn. 4Tdo 29/2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 374,81 Eur na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. V úvode je potrebné konštatovať, že hoc je sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátskou kanceláriou), k svojej sťažnosti nepriložila kópiu napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (požiadavka vyplývajúca z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

8. V sťažnosti absentuje navyše ústavne relevantná (resp. akákoľvek) argumentácia, a to v čom (v ktorých právnych záveroch) vo vzťahu k najvyššiemu súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vidí porušenie jej konkrétnych ústavných práv. Inak povedané, sťažnosti chýba v tejto časti jej relevantné odôvodnenie (požiadavka vyplývajúca z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd dopĺňa, že ani na základe doplnenia sťažnosti nie je možné posúdiť opodstatnenosť sťažnosti voči napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a možnosť jej prijatia v tejto časti na ďalšie konanie.

8.1 Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia ústavných práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

8.2 Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu si obstaral vlastnou činnosťou, a po oboznámení sa s jeho obsahom ústavný súd uzatvára, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je ústavne udržateľné a nemožno hovoriť o arbitrárnosti právnych záverov v ňom uvedených. Najvyšší súd obsiahlo uviedol závery k (i) zákonným požiadavkám na dokazovanie v trestnom konaní, (ii) dovolaniu ako mimoriadnemu opravnému prostriedku a následne konštatoval: *„Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd... Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil okresný súd.*

V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinená MUDr. D. K. spáchala skutok tak, ako je uvedený v rozsudku prvostupňového súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu, zo spáchania ktorého bola obvinená uznaná vinnou. Keďže Okresný súd Brezno vykonal dokazovanie zákonným spôsobom v rozsahu postačujúcom na ustálenie skutkových okolností, čo následne potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací nemohol akceptovať obvinenou uvádzaný dôvod dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvinenou ... a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.“

8.3 Sťažnosť sťažovateľky by bolo preto možné odmietnuť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému uzneseniu krajského súdu

9. Čo sa týka napadnutého uznesenia krajského súdu, tak sťažovateľka vzniesla v doplnení sťažnosti určité výhrady. Tieto výhrady sú však príliš vágne a stručné, čo v kombinácii s nepredložením kópie napadnutého uznesenia krajského súdu a absencie čo i len citovania (alebo parafrázovania) právnych záverov krajského súdu z napadnutého uznesenia v sťažnosti sťažovateľky neumožňovali ústavnému súdu sprvoti plnohodnotne posúdiť relevantnosť vznesených výhrad.

9.1 Ústavný súd si preto (akcentujúc materiálny prístup k predbežnému prerokovaniu sťažnosti v časti napadnutého uznesenia krajského súdu) vyžiadal z okresného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu a po preskúmaní jeho obsahu, posudzujúc procesný postup krajského súdu, skutkové a právne závery, a teda aj interpretáciu a aplikáciu ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku odvolacím súdom a aj odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, je nútený konštatovať, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil z formálneho hľadiska a ani v skutkových a právnych

záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

9.2 Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na kľúčové závery napadnutého uznesenia krajského súdu: *„Na hlavnom pojednávaní prvostupňový súd v danej veci vykonal všetky dostupné dôkazy a tieto aj náležite vyhodnotil. V odôvodnení svojho rozhodnutia jasne vyložil, ktoré skutočnosti mal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. V tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje so závermi prvostupňového súdu. Považuje však za dôležité zdôrazniť niektoré dôležité skutočnosti. Aj odvolací súd v danej veci považoval za rozhodujúci znalecký posudok, ktorý vypracovala znalecká organizácia Forensic.SK Inštitút foréznych medicínskych expertíz, s.r.o. a výpovede znalcov tejto znaleckej organizácie, ktorí sa v podstate stotožnili so závermi znaleckého posudku z odboru zdravotníka, ktorý vypracovali [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], Csc., mim. profesor, nestotožnili sa však s odborným posudkom [REDACTED], pretože tento nezhodnotil objektívne dostatočne všetky súvislosti a riziká, ktorej poškodenej a plodu hrozili, objektívne neposúdil vývoj jej zdravotného stavu a okolnosti jej hospitalizácie ako celku a preto dospel k inému záveru, ktorý nemôžu potvrdiť.*

Zo záverov vyššie citovaného znaleckého posudku znaleckej organizácie a výpovede znalcov vyplynulo, že obž. [REDACTED] nevykonal vstupnú prehliadku poškodenej v dostatočnom rozsahu, nevykonal všetky potrebné vyšetrenia a tak isto nevyhodnotil dostatočne vstupný CTG záznam, pričom v zdravotnej dokumentácii neuviedol viacero dôležitých záznamov, t.j. neverifikoval odtok a kvalitu plodovej vody, nediagnosticskoval veľkosť plodu a možné problémy s jeho vstupovaním do pôrodných ciest počas pôrodu, nevenoval náležitú pozornosť CTG záznamov, ktoré v niektorých momentoch signalizovali možnú patológiu plodu, resp. nedokazovalo, že dieťa je dlhodobo v poriadku. Z uvedeného je zrejmé, že obž. MUDr. [REDACTED] pri vstupnej prehliadke nepostupoval dôsledne a tým pochybil pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti poškodenej a teda aj pri určení ďalšie

správneho liečebného postupu. Toto preukazujú závery znaleckého posudku. Ďalší priebeh udalostí po odovzdaní jeho služby už nemohol ovplyvniť, pretože poškodenú štandardným spôsobom odovzdal obž. [REDAKOVANÉ]. Zohľadňujúc všetky tieto okolnosti na strane obžalovaného, ako aj ďalšie okolnosti, ktoré sa spolupodieľali na spôsobení následku, tj. smrti novorodenca, však odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd dospel k záveru, že medzi konaním obžalovaného a spôsobením následku nie je príčinná súvislosť, nakoľko to nebolo preukázané žiadnym vykonaným dôkazom. Podstatnou skutočnosťou bolo, že MUDr. [REDAKOVANÉ] službu ukončil 27.03 o 07.00 h, kedy službu prebrala MUDr. [REDAKOVANÉ]. Službu obžalovanej odovzdával ešte v čase, keď jednoznačne mohlo byť ďalším konaním zabránené vzniknutému následku. V danom prípade existoval ešte dostatočný časový priestor, v priebehu ktorého by pri dôslednom a systematickom sledovaní poškodenej a dôjdeniu záveru, že tehotnosť treba ukončiť predtým, než sa realizovala. Dokazovaním bolo teda preukázané, že v čase služby obžalovanej došlo k najzávažnejšiemu zanedbaniu si povinností zo strany obžalovanej, keď poškodená nebola vôbec priamo sledovaná obžalovanou, t.j. službukonajúcou lekárkou, ktorá iba hodnotila CTG záznamy a sprostredkované informácie od zdravotných sestier. Vychádzajúc z uvedeného krajský súd dospel k záveru, že skutok, pre ktorý bol obž. MUDr. [REDAKOVANÉ] stíhaný, sa stal, avšak tento nie je trestným činom a preto ho okresný súd správne spod obžaloby oslobodil v zmysle ust. § 285 písm. b/ Tr.zák.

Správne okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatuje, že k vzniku následku prispela aj NsP, [REDAKOVANÉ] jednak tým, že technické zariadenia, na ktorom sa robili CTG záznamy už nebolo najkvalitnejšie, tak isto tým, že poškodená nemala na izbe signalizačné zariadenia, ktorým by oznámila personálu, že má veľké bolesti, ako aj tým, že z hľadiska organizačného nebola zabezpečená prítomnosť druhého lekára na pracovisku pre prípad akútnej potreby, ale len jeho príslužba mimo pracoviska. Pokiaľ sa na spôsobenom následku podieľali aj službukonajúce zdravotné sestry, ktoré mali sledovať zdravotný stav poškodenej a mali byť s ňou v bezprostrednom kontakte, tieto si tiež svoje pracovné povinnosti dôsledne neplnili. Obžalovaná [REDAKOVANÉ] ako službukonajúca lekárka bola aj v tom čase nadriadená a v tom čase ako riadiaca lekárka pracoviska mala kontrolovať ich prácu, najmä ak poškodená bola pacientkou, u ktorej bolo zistené viacero rizikových faktorov, čo si vyžadovalo zvýšenú opatrnosť aj dôsledné sledovanie.

Obžalovaná ako lekárka neurobila od začiatku služby priamo žiadne vyšetrenie a aktívne začala konať až po realizovaní patologického monitoru dňa 28.03.2005 o 05.10 h, čo už bolo neskoro. Skutočnosť, že k cisárskemu rezu došlo až o hodinu a 5 minút, jej však nemožno pripísať na vrub, vzhľadom na organizačné pomery na pracovisku. Možno však obžalovanej vytknúť, že vzhľadom na konkrétne okolnosti mala zabezpečiť v priebehu noci z 27.03 na 28.03. dôsledné sledovanie zdravotného stavu poškodenej, prihliadajúc na to, že na izbe nebolo signalizačné zariadenie, resp. v predstihu zabezpečiť lekára na príslužbe, nakoľko sa mohlo očakávať, že v krátkom časovom úseku môže dôjsť k operácii, t.j. k cisárskemu rezu. Práve časový úsek od 21.30 h 27.03. do 05.10. h. 28.03.2005 bol najdôležitejším pre prípadnú záchranu plodu včasnou sekciou, ktorá však bola realizovaná neskoro. Argument, že poškodená spala a preto ju nechceli rušiť, neobstojí, najmä ak sa nedá vylúčiť prítomnosť patológie plodu a práve preto sa obžalovaná nemohla spoliehať iba na informácie od službukonajúcej sestry, práve naopak, keď nedostávala relevantné informácie o zdravotnom stave poškodenej po dlhší časový úsek, takýto stav nemala akceptovať a mala zvoliť oveľa aktívnejší a dôslednejší prístup. Za daného stavu po vykonanom dokazovaní a vykonaní dôkazov, okresný súd správne dospel k záveru, že konaním obžalovanej boli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr.zák.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, okresný súd prihliadol ku všetkým okolnostiam, z ktorých sa pri ukladaní trestu vychádza. Po zhodnotení osoby obžalovanej, stupňa spoločenskej nebezpečnosti jej konania, majúci na zreteli samotný účel trestu, ako aj skutočnosť, že na spôsobenom následku sa podieľali aj ďalšie iné skutočnosti, ako aj na to, že od skutku uplynula značná časová doba, krajský súd je toho názoru, že trest, ktorý bol obžalovanej uložený prvostupňovým súdom, je zákonný.“

9.3 Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je dostatočne vyčerpávajúce, krajský súd sa neobmedzil na citovanie alebo parafrázovanie záverov okresného súdu, ale sám učinil závery vo veci sťažovateľky. Sťažovateľke sa dostalo odpovede na ťažiskové otázky rámčujúce jej vec, a to čo sa týka

(i) naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví konaním sťažovateľky, ako aj

(ii) vykonania konkrétnych dôkazov a

(iii) vysporiadania sa všeobecných súdov s argumentáciou a obranou sťažovateľky.

9.4 Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu v žiadnom smere dopĺňať alebo revidovať, ústavný súd na ne plne odkazuje, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a pomerne bohaté na relevantné a právne čisté argumenty týkajúce sa dokázania viny sťažovateľky a uloženia trestu za spáchaný trestný čin.

9.5 Z uvedených dôvodov je potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017